



Емилиян Станев  
Лакомото мече

Когато наближи време да роди своите мечета, старата мечка премина на билото на планината и слезе в северните ѝ склонове. Тук горите бяха гъсти и непрестъпни, а на много места се срещаха скали.

Тя си спомни за един уединен кът, в който неведнъж беше отдъхвала след дългите си есенни скитания. Това място се намиреше над стръмен дол, чиито синкави урви сутрин и вечер се изпълваха с мъгла. Там, в ниските скали, обрасли със здравец и папрат, се намиреше малка пещера.

Когато мечката влезе в пещерата, червеното мартенско слънце залязваше и неговите лъчи заливаха с алена светлина тежките кафяви гори.

Три дена по-късно, в една ветровита нощ, мечката лежеше в пещерата неподвижна и радостна, а в косматите ѝ прегръдки се гушеха двете ѝ рожби. Те бяха не по-големи от мишки, слепи, почти загубени в гъстата козина на гърдите ѝ.

Майка им ги оставяше за няколко часа, колкото да се нахрани, и бързо се връщаше в пещерата. После, когато прогледнаха и заякнаха, тя ги извеждаше на една скрита полянка, лягаше в тревата и ги оставяше да се боричкат по нейното грамадно рунтаво тяло. През това време старата мечка се вслушваше във всеки звук, във всеки шум и в очите ѝ гореше загриженост и свирепа готовност за борба.

Щом настъпи пролетта и мравуняците на едрите планински мравки се показаха под снега, мечката започна да води мечетата със себе си, за да ги учи да ядат мравки.

Тя събаряше върха на мравуняка и поставяше лапата си върте, докато раздразнените мравки напълзят по нея. Тогава я облизваше с грапавия си език. Мечетата ѝ подражаваха неумело. Ту падаха в мравуняка и разгневените мравки ги хапеха немилостиво, ту захапваха от лакомия лапите си, вместо да ги оближат.

Понякога майка им ги водеше край пенливия планински поток. Там имаше бистри и дълбоки вировете. Старата мечка къпеше мечетата и ги учеше да плуват. Тя обичаше водата, обичаше и да лови раци, особено нощем, когато раците излизаха на сухо край брега. След като се нахранише, семейството тръгваше към пещерата. По пътя старата мечка обръщаше всеки камък и всеки пън да търси мишки, които мечетата лакомо изяждаха, макар че през това време техните коремчета биваха подути от ядене като мехчета.

Една лятна привечер старата мечка откри диви пчели, чиито медни пити бяха скрити в хралупата на висока липа. Ароматът на мед накара

мечето семейство да се облизва под дървото и да се изправя на задните си крака. Мечката се опита да се покачи на липата. Медът беше високо, а дървото – право и гладко. Изтритите нокти на майката и нейната тежка, застаряла снага я накараха да се откаже от тая работа. Мечката недоволно изръмжа.

Ала най-лакомото от мечетата беше вече на дървото. Леко и пъргаво, то се изкачи по липата. Майка му изрева и блъсна с лапите си дървото, за да го принуди да слезе. Но мечето беше подушило меда и не искаше да чува предупрежденията й.

То бръкна в хралупата и страшно изпищя. Бръмченето на разгневените насекоми изведнъж изпълни вечерната тишина на гората. Пчелите изхвъркнаха от хралупата и ожесточено налетяха на зверчето. Десетина се налепиха на муцунката му и забиха жилата си в нея. Като голяма мъхната шапка насекомите покриха главата му. Мечето започна да скимти и да се гърчи от болки.

Отдолу майка му блъскаше с лапите си липата. Тя му даваше съвети да се спусне по-скоро от дървото. Но мечето не чуваше нищо. То продължаваше да скимти и да се мята, докато най-сетне се свлече от клоните.

Пчелният рой нападна цялото семейство.

Старата мечка не се боеше. Като наведе грамадната си глава да запази очите си, тя грабна за врата изжиленото мече и с ръмжене хукна към потока. Там тя хвърли мечето във вира, блъсна при него и братчето му и сама влезе вътре.

Налепените пчели плуваха във водата. Студената вода свести мечето и успокои болките му. Но главата му отече и се поду тъй силно, че неговите очички едва се виждаха.

Когато пчелите се върнаха към хралупата, семейството напусна вира и тръгна към пещерата. Напред вървеше старата мечка и ядосано мърмореше. След нея куцаше и скимтеше пострадалото мече.

Една сойка прехвъркваше от дърво на дърво и крещеше, сякаш се смееше, а кълвачът, който беше видял всичко, дълго време пронизливо пища: хи, хи, хи, хи-ии!

КРАЙ

© Емилиян Станев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

**Издание:**

Приказки от български писатели  
Издателство „Български писател“, 1981 г.  
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9137>]